

شماره ۶۱۴۸۶
تاریخ ۱۳۹۸/۵/۱۹
ات ۵۶۸۷۱ هـ

جمهوری اسلامی ایران
ریس جمهور
تصویب نامه هیئت وزیران

بسمه تعالی
"با صلوات بر محمد و آل محمد"

وزارت دادگستری

هیئت وزیران در جلسه ۱۳۹۸/۵/۱۳ به پیشنهاد شماره ۱۰۶۵۶ مورخ ۱۳۹۸/۴/۳۰ وزارت دادگستری و در اجرای ماده (۲) آیین نامه چگونگی تنظیم و انعقاد توافق های بین المللی - مصوب ۱۳۷۱ - تصویب کرد:

وزارت دادگستری مجاز است نسبت به امضای کنوانسیون سازمان ملل درباره موافقتنامه های حل و فصل بین المللی ناشی از میانجیگری (کنوانسیون سنگاپور) در چهارچوب متن پیوست که تأیید شده به مهر دفتر هیئت دولت است، با لحاظ شرط زیر اقدام و مراحل قانونی را تا تصویب نهایی پیگیری کند:

جمهوری اسلامی ایران طبق جزء (ب) بند (۱) ماده (۸) کنوانسیون اعلام می نماید که کنوانسیون را تنها تا محدوده موارد توافق طرف های موافقتنامه حل و فصل به اعمال کنوانسیون، اجرا می کند.

اسحاق جهانگیری

معاون اول رییس جمهور

رونوشت به دفتر مقام معظم رهبری، دفتر رییس جمهور، دفتر رییس قوه قضائیه، دفتر معاون اول رییس جمهور، دبیرخانه مجمع تشخیص مصلحت نظام، سازمان اداری و استخدامی کشور، سازمان برنامه و بودجه کشور، معاونت حقوقی رییس جمهور، معاونت امور مجلس رییس جمهور، دیوان محاسبات کشور، دیوان عدالت اداری، سازمان بازرسی کل کشور، معاونت قوانین مجلس شورای اسلامی، امور تدوین، تنقیح و انتشار قوانین و مقررات، وزارت امور اقتصادی و دارایی، دبیرخانه شورای اطلاع رسانی دولت و دفتر هیئت دولت ابلاغ می شود.

کنوانسیون سازمان ملل درباره موافقتنامه های حل و فصل بین المللی ناشی از میانجی گری

مقدمه

طرف های این کنوانسیون،

با تصدیق ارزش میانجی گری برای تجارت بین الملل به عنوان یک روش حل و فصل اختلافهای تجاری که در آن طرفهای اختلاف از شخص یا اشخاص ثالث درخواست می کنند به تلاش آنها در حل و فصل مسالمت آمیز آن اختلاف کمک کنند؛

با توجه به روند رو به افزایش استفاده از میانجی گری در رویه های تجاری داخلی و بین المللی به عنوان روشی جایگزین برای اقدام قضایی؛ با در نظر گرفتن منافع قابل توجه استفاده از میانجی گری همچون کاهش مواردی که یک اختلاف منجر به خاتمه روابط تجاری می شود، تسهیل انجام معاملات بین المللی توسط طرف های تجاری و ایجاد زمینه های لازم در اجرای عدالت توسط دولت ها؛

با اعتقاد بر اینکه ایجاد چارچوبی برای موافقتنامه های حل و فصل بین المللی ناشی از میانجی گری که مورد پذیرش دولت هایی با نظام های حقوقی، اجتماعی و اقتصادی متفاوت باشد، به توسعه مناسبات اقتصادی بین المللی هماهنگ کمک خواهد کرد؛

در موارد ذیل توافق می نمایند:

ماده ۱- قلمرو اجرا

۱. این کنوانسیون بر موافقتنامه ای که ناشی از میانجی گری بوده و به صورت مکتوب برای حل و فصل اختلافات تجاری ("موافقتنامه حل و فصل") توسط طرفها منعقد شده و در زمان انعقاد، بین المللی باشد، اعمال می گردد، به نحوی که:

الف- محل تجارت حداقل دو طرف از طرف های موافقتنامه حل و فصل در دولت های مختلف باشد؛ یا

ب- دولتی که محل تجارت طرف های موافقتنامه حل و فصل در آن واقع شده، متفاوت باشد با:

۱. دولتی که بخش قابل توجهی از تعهدات ناشی از موافقتنامه حل و فصل در آن اجرا می شود؛ یا

۲. دولتی که بیشترین ارتباط نزدیک را با موضوع موافقتنامه حل و فصل دارد.

دفتر هیئت دولت

۲. این کنوانسیون برای موافقتنامه های حل و فصل (ذیل) اعمال نخواهد شد:

الف- برای حل و فصل اختلاف ناشی از معاملات یکی از طرف ها (یک مصرف کننده) برای مقاصد

شخصی، خانوادگی یا خانگی منعقد شده باشند؛

ب- مربوط به قانون خانواده، ارث یا استخدام .

۳. این کنوانسیون در موارد ذیل اعمال نخواهد شد:

الف) موافقتنامه های حل و فصلی که:

۱. به تأیید دادگاه رسیده اند یا در جریان رسیدگی نزد یک دادگاه منعقد شده باشند؛ و

۲. به عنوان یک حکم قضایی در دولت آن دادگاه لازم الاجرا هستند؛

ب) موافقتنامه های حل و فصلی که به عنوان رأی داوری ثبت شده و لازم الاجرا باشند.

ماده ۲- تعاریف

۱. از لحاظ بند(۱)، ماده (۱):

الف. چنانچه یکی از طرف ها بیش از یک محل تجارت داشته باشد، محل تجارت مربوط محلی است

که نزدیک ترین ارتباط با اختلاف حل شده در چارچوب موافقتنامه حل و فصل را با توجه به

شرایط شناخته شده یا مورد نظر طرفها در زمان انعقاد موافقتنامه حل و فصل داشته باشد؛

ب. چنانچه یکی از طرفها محل تجارت نداشته باشد، محل اقامت دائمی او محل تجارت محسوب می

شود.

۲. موافقتنامه حل و فصل زمانی "به صورت مکتوب" محسوب می شود که محتوای آن به هر شکلی

ثبت شده باشد. شرط لزوم مکتوب بودن موافقتنامه حل و فصل از طریق ارتباطات الکترونیکی نیز

حاصل می شود؛ چنانچه اطلاعات موجود در آن برای استفاده در ارجاعات بعدی قابل دسترس

باشد.

۳. «میانجی گری» فرآیندی است که، صرف نظر از عبارت استفاده شده یا مبنایی که به موجب آن این

فرآیند انجام می شود، طرفها از طریق آن تلاش می کنند با کمک شخص یا اشخاص ثالثی

("میانجی گر") بدون اجازه تحمیل یک راه حل بر طرفهای اختلاف، به حل و فصل مسالمت آمیز

اختلاف خود دست پیدا کنند.

ماده ۳- اصول کلی

۱. هر طرف کنوانسیون باید موافقتنامه حل و فصل را مطابق با آیین کار آن و به موجب شرایط مقرر در این کنوانسیون اجرا نماید.
۲. در صورت بروز اختلاف در مورد موضوعی که یکی از طرفها ادعا می کند قبلاً از طریق یک موافقتنامه حل و فصل برطرف شده است، یک طرف کنوانسیون باید به طرف دیگر اجازه دهد که به موافقتنامه حل و فصل بر اساس آیین کار آن و به موجب شرایط مندرج در این کنوانسیون استناد نماید تا اثبات کند که موضوع این اختلاف قبلاً حل و فصل شده است.

ماده ۴- الزامات استناد به موافقتنامه های حل و فصل

۱. طرفی که به موجب این کنوانسیون به موافقتنامه حل و فصل استناد می کند باید در صورت درخواست اجرا، مدارک ذیل را به مرجع صلاحیتدار طرف مقابل ارائه دهد:
 - الف) موافقتنامه حل و فصل امضا شده توسط طرفها؛
 - ب) ادله ای دال بر اینکه موافقتنامه حل و فصل ناشی از میانجی گری بوده است، مانند:
 - ۱- امضای میانجی گر در موافقتنامه حل و فصل؛
 - ۲- سندی که توسط میانجی گر امضا شده و حاکی از انجام پذیرفتن میانجی گری است؛
 - ۳- گواهی توسط مؤسسه برگزارکننده میانجی گری؛ یا
 - ۴- در نبود بندهای ۱، ۲ یا ۳، هر گونه دلیل دیگر مورد قبول مرجع صلاحیتدار.
۲. شرط مربوط به اینکه موافقتنامه حل و فصل باید توسط طرفها یا در موارد مقتضی توسط میانجی گر امضا شود از طریق ارتباطات الکترونیکی محرز می گردد چنانچه:
 - الف) شیوه ای اتخاذ گردد تا طرفها یا میانجی گر شناسایی شوند و از قصد طرفها یا میانجی گر در ارتباط با اطلاعاتی که در ارتباطات الکترونیکی وجود دارد، دلالت حاصل کند؛ و
 - ب) روش مورد استفاده یا:
 - به منظور تولید یا استفاده از ارتباطات الکترونیکی با در نظر گرفتن تمام شرایط، از جمله در هر موافقتنامه مرتبط به نحو مناسبی قابل اعتماد باشد؛ یا
 - تحقق موارد اشاره شده در بند فرعی فوق الذکر (الف) به تنهایی یا با کمک ادله بیشتر محرز شود.

دفتر هیئت دولت

۳. چنانچه موافقتنامه حل و فصل به زبان رسمی طرف کنوانسیون که در آنجا درخواست اجرا طرح می شود، نباشد، مقام صلاحیتدار می تواند ترجمه موافقت نامه به آن زبان را درخواست نماید.
۴. مقام صلاحیتدار می تواند به منظور اطمینان از تحقق الزامات کنوانسیون رایه هرگونه مدرک ضروری را الزام نماید.
۵. مقام صلاحیتدار باید هنگام بررسی درخواست اجرا، در اسرع وقت اقدام نماید.

ماده ۵ - زمینه های امتناع از پذیرش اجرا

۱. مقام صلاحیتدار طرف کنوانسیون که درخواست به موجب ماده ۴ در آنجا طرح شده است، می تواند از پذیرش آن بنا به درخواست طرف دیگری که درخواست اجرا علیه وی مطرح شده، امتناع ورزد تنها در صورتی که آن طرف مدارکی به مقام صلاحیتدار ارائه نماید دال براینکه:
- الف) یکی از طرفهای موافقتنامه حل و فصل فاقد اهلیت است؛
- ب) موافقتنامه حل و فصلی که استناد به آن خواسته شده:
۱. طبق قانونی که طرفها به عنوان قانون معتبر تابع آن هستند یا در صورت فقدان هرگونه نشانه ای دال بر آن، تحت قانون مفروض قابل اعمال توسط مقام صلاحیتدار طرف کنوانسیونی که بر مبنای ماده ۴ درخواست اجرا در آنجا طرح شده است، باطل و بی اعتبار، غیرعملی یا امکان اجرا شدن ندارد.
۲. طبق شرایط آن؛ الزام آور نیست یا نهایی نشده است؛ یا
۳. متعاقبا اصلاح شده باشد؛
- پ) تعهدات مندرج در موافقتنامه حل و فصل:
- اجرا شده باشند؛ یا
- واضح و قابل درک نباشند.
- ت) پذیرش اجرا مغایر با شروط موافقتنامه حل و فصل باشد؛
- ث) نقض فاحش معیارهای قابل اعمال بر میانجی گری یا میانجی گری توسط میانجی گری اتفاق افتاده باشد که بدون آن نقض، آن طرف موافقتنامه حل و فصل را منعقد نمی کرد؛ یا

دفتر هیئت دولت

ج) کوتاهی میانجی‌گر از افشای شرایطی به طرفها که منجر به تردید شود در بی طرفی یا استقلال میانجی‌گر شده است و چنین کوتاهی در افشا تأثیر مادی یا نفوذ ناروا بر یک طرف گذاشته است که بدون چنین کوتاهی، آن طرف موافقتنامه حل و فصل را منعقد نمی‌کرد.

۲. مقام صلاحیتدار طرف کنوانسیون که به موجب ماده ۴ درخواست اجرا در آنجا طرح شده است، هم چنین می‌تواند در پذیرش اجرا امتناع ورزد چنانچه دریابد که:

الف) پذیرش اجرا مغایر با نظم عمومی آن طرف است؛ یا

ب) موضوع اختلاف طبق قانون آن طرف از طریق میانجی‌گری قابل حل و فصل نباشد.

ماده ۶- درخواست‌ها یا دعاوی موازی

در صورت ارائه درخواست یا طرح دعاوی مربوط به موافقتنامه حل و فصل به دادگاه یا دیوان داوری یا هر مرجع صلاحیتدار دیگری که می‌تواند بر درخواست اجرا به موجب ماده ۴ اثر بگذارد، مرجع صلاحیتدار طرف کنوانسیونی که چنین درخواست اجرایی در آنجا اقامه شده است می‌تواند در صورت صلاحدید، تصمیم‌گیری را به تعویق بیندازد و همچنین می‌تواند بر اساس درخواست یک طرف، از طرف دیگر بخواهد که تأمین مناسبی ارائه نماید.

ماده ۷- سایر قوانین یا معاهدات

این کنوانسیون نباید هیچ یک از طرف‌های ذینفع را از هر گونه حقی که ممکن است از یک موافقتنامه حل و فصل بهره‌مند شوند به شکل و در حدود مجاز قانون یا معاهدات طرف کنوانسیونی که چنین موافقتنامه حل و فصلی قرار است در آنجا مورد استناد قرار گیرد، محروم نماید.

ماده ۸- شرط

۱. یک طرف کنوانسیون ممکن است اعلام نماید که:

الف) این کنوانسیون را در خصوص موافقتنامه‌های حل و فصل که عضو آن است، یا سازمان‌های دولتی یا هر شخصی که به نمایندگی از یک سازمان دولتی عمل می‌کند عضو آن باشند، در حدود مشخص شده در اعلامیه، اجرا نخواهد کرد.

دفتر هیئت دولت

ب) این کنوانسیون را تنها تا محدوده مورد توافق طرفهای موافقتنامه حل و فصل به اعمال کنوانسیون اجرا می کند.

۲. هیچ گونه شرطی به غیر از مواردی که صراحتاً در این ماده مجاز شده است، پذیرفته شده نیست.

۳. حق شرط توسط یک طرف کنوانسیون در هر زمانی می تواند اعمال گردد. شرط های اعمال شده در زمان امضا، منوط به تأیید آن در زمان تصویب، پذیرش یا تأیید است. چنین شرط هایی همزمان با لازم الاجرا شدن کنوانسیون نسبت به آن طرف کنوانسیون نافذ خواهند شد. حق شرط های اعمال شده در زمان تصویب، پذیرش یا تأیید یا الحاق به این کنوانسیون و یا مطابق ماده ۱۳ در زمان اعلامیه همزمان با لازم الاجرا شدن این کنوانسیون نسبت به طرف کنوانسیون مربوط نافذ خواهند شد. شرط هایی که پس از لازم الاجرا شدن کنوانسیون برای آن طرف کنوانسیون تودیع می شود، شش ماه پس از تاریخ تودیع نافذ می گردد.

۴. شرط ها و تأییدیه های آنها باید نزد امین تودیع شود.

۵. هر طرف کنوانسیون که به موجب این کنوانسیون شرطی اعمال کرده است، می تواند در هر زمانی آن را پس بگیرد. چنین انصرافی باید نزد امین تودیع شود که شش ماه پس از تاریخ تودیع نزد امین، نافذ می گردد.

ماده ۹- اثر موافقتنامه حل و فصل اختلاف

کنوانسیون و هرگونه شرط یا خروج از آن تنها نسبت به موافقتنامه های حل و فصلی اعمال خواهد شد که زمان انعقاد آن بعد از تاریخی باشد که کنوانسیون، شرط یا خروج از آن برای آن طرف کنوانسیون لازم الاجراء شده است.

ماده ۱۰- امین

دبیرکل سازمان ملل متحد بدین وسیله به عنوان امین این کنوانسیون تعیین می شود.

ماده ۱۱- امضا، تصویب، پذیرش، تأیید، الحاق

- این کنوانسیون برای امضاء توسط همه کشورها در سنگاپور در تاریخ ۷ آگوست ۲۰۱۹ (۱۶ مرداد ۱۳۹۸) باز بوده و پس از آن نیز در مقر سازمان ملل متحد در نیویورک باز خواهد بود.
- این کنوانسیون منوط به تصویب، پذیرش یا تأیید امضا کنندگان است.

۳. این کنوانسیون برای الحاق همه دولت هایی که آن را امضا نکرده اند، از تاریخ امضاء باز می باشد.

۴. اسناد تصویب، پذیرش، تایید یا الحاق باید نزد امین کنوانسیون تودیع شود.

ماده ۱۲- مشارکت سازمان های یکپارچه اقتصادی منطقه ای

۱. هر سازمان یکپارچه اقتصادی منطقه ای که توسط دولت های مستقل تشکیل شده باشد و دارای صلاحیت در امور مشخص تحت حاکمیت این کنوانسیون می باشد، می تواند همانند دولت ها، این کنوانسیون را امضا، تنفیذ، پذیرش و تایید نموده یا به آن ملحق شود. در این صورت، سازمان یکپارچه اقتصادی منطقه ای تا آنجا که در حوزه مسائل تحت حاکمیت این کنوانسیون صلاحیت دارد، حقوق و تعهدات یک طرف کنوانسیون را دارا می باشد. در این کنوانسیون، در جایی که تعداد طرف های کنوانسیون مدنظر است، سازمان یکپارچه اقتصادی منطقه ای علاوه بر دولت های عضو خود به عنوان یک طرف کنوانسیون محسوب نمی شود.

۲. سازمان یکپارچه اقتصادی منطقه ای باید در زمان امضا، تصویب، پذیرش، تایید یا الحاق، طی بیانیه ای اموری که تحت حاکمیت این کنوانسیون است و توسط دولت های عضو صلاحیت آن به سازمان اعطاء شده است را به امین اعلام کند. سازمان یکپارچه اقتصادی منطقه ای باید در اسرع وقت هرگونه تغییر در توزیع صلاحیت، از جمله انتقال صلاحیت های جدید را که به موجب این بند در بیانیه مشخص شده است، به امین اطلاع دهد.

۳. هر گونه اشاره به "طرف کنوانسیون"، "طرف های کنوانسیون"، "دولت" یا "دولت ها" در این کنوانسیون به صورت یکسان برای یک سازمان یکپارچه اقتصادی منطقه ای نیز در موارد مقتضی به کار برده می شود.

۴. این کنوانسیون نباید بر قواعد متعارض یک سازمان یکپارچه اقتصادی منطقه ای غالب باشد، خواه این قوانین قبل یا بعد از این کنوانسیون تصویب یا به اجرا درآمده باشند: (الف) چنانچه به موجب ماده ۴، درخواست اجرا مربوط به دولتی باشد که عضو چنین سازمانی است و همه دولت های ذیربط به موجب بند یک ماده ۱ عضو این سازمان هستند؛ یا (ب) مربوط به شناسایی یا اجرای احکام بین دولت های عضو چنین سازمانی باشد.

دفتر هیئت دولت

ماده ۱۳ - نظام های حقوقی غیریکپارچه

۱. اگر یک طرف کنوانسیون دارای دو یا چند واحد سرزمینی باشد که در آن نظام های حقوقی مختلفی در رابطه با مسائل مورد بحث در این کنوانسیون قابل اعمال باشد، می تواند در زمان امضا، تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق، اعلام کند که این کنوانسیون به تمام واحدهای سرزمینی آن یا تنها به یک یا چند واحد آن تعمیم داده شود و در هر زمان می تواند اعلامیه خود را با ارائه یک اعلامیه دیگر اصلاح نماید.
۲. این اعلامیه ها باید به امین اعلان شود و به طور واضح اعلام گردد کنوانسیون به کدام واحدهای سرزمینی تعمیم می یابد.
۳. اگر یک طرف کنوانسیون دارای دو یا چند واحد سرزمینی باشد که در آن نظام های حقوقی متفاوتی در رابطه با مسائل مورد بحث در این کنوانسیون اعمال می گردد:
 - الف) هر گونه ارجاع به قوانین یا آیین کار یک دولت باید در صورت مقتضی ارجاع به قانون یا آیین کار جاری در واحد سرزمینی مربوطه تفسیر شود؛
 - ب) هرگونه ارجاع به محل تجارت در یک دولت باید در صورت مقتضی ارجاع به محل تجارت واحد سرزمینی مربوطه تفسیر شود؛
 - پ) هر گونه ارجاع به مقام صلاحیتدار یک دولت باید در صورت مقتضی ارجاع به مقام صلاحیتدار واحد سرزمینی مربوطه تفسیر شود.
۴. چنانچه یک طرف کنوانسیون هیچ گونه اعلامیه ای بر اساس بند ۱ این ماده ارائه نکند، کنوانسیون به تمام واحدهای سرزمینی آن دولت تعمیم داده می شود.

ماده ۱۴ - لازم الاجرا شدن

۱. این کنوانسیون شش ماه پس از تودیع سومین سند تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق لازم الاجرا خواهد شد.
۲. هرگاه کشوری بعد از تودیع سومین سند تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق، اقدام به تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق به کنوانسیون نماید، نسبت به آن دولت، کنوانسیون شش ماه بعد از تاریخ تودیع سند تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق، لازم الاجرا خواهد شد. این کنوانسیون برای واحد

دفتر هیئت دولت

سرزمینی که به موجب ماده ۱۳ تحت شمول آن قرار می گیرد، شش ماه بعد از ابلاغ اعلامیه مندرج در ماده مذکور، لازم الاجرا خواهد شد.

ماده ۱۵- اصلاحیه

۱. هر طرف کنوانسیون می تواند پیشنهاد اصلاح این کنوانسیون را به دبیرکل سازمان ملل متحد تسلیم نماید. متعاقباً دبیرکل باید اصلاحیه پیشنهادی را به اطلاع سایر طرف های کنوانسیون برساند و درخواست نماید که آیا آنها موافق برگزاری نشست طرف های کنوانسیون به منظور بررسی و به رأی گذاری این پیشنهاد هستند. در صورتی که در فاصله چهار ماه از تاریخ آن مکاتبه، حداقل یک سوم طرفها موافق برگزاری چنین نشستی باشند، دبیرکل باید نشست را تحت نظارت سازمان ملل متحد برگزار نماید.
۲. نشست طرفهای کنوانسیون باید تمام تلاش خود را بکار گیرد تا به توافق در خصوص هر اصلاحیه ای برسد. اگر همه تلاش ها برای توافق مبذول شود و توافقی حاصل نشود، به عنوان آخرین راه، تصویب اصلاحیه مستلزم رأی دو سوم اکثریت طرف های کنوانسیون که در نشست حضور داشته و رای داده اند، می باشد.
۳. اصلاحیه تصویب شده توسط امین به تمام طرفهای کنوانسیون برای تصویب، پذیرش یا تأیید ارسال می شود.
۴. اصلاحیه تصویب شده، شش ماه پس از تاریخ تودیع سومین سند تصویب، پذیرش یا تأیید، لازم الاجرا خواهد شد. هنگامی که یک اصلاحیه لازم الاجرا گردد، برای طرفهای کنوانسیون که رضایت خود را نسبت به آن اعلام کرده اند، الزام آور می باشد.
۵. هنگامی که یک طرف کنوانسیون پس از تودیع سومین سند تصویب، پذیرش یا تأیید، اقدام به تصویب، پذیرش یا تأیید اصلاحیه نماید، اصلاحیه شش ماه بعد از تاریخ تودیع سند تصویب، پذیرش یا تأیید آن به طرف کنوانسیون نسبت به آن لازم الاجرا خواهد شد.

دفتر هیئت دولت

ماده ۱۶ - خروج

۱. یک طرف کنوانسیون می تواند از طریق اعلان رسمی و مکتوب خطاب به امین از این کنوانسیون خارج شود. خروج می تواند به واحد های سرزمینی خاص با نظام حقوقی غیریکپارچه که این کنوانسیون برای آن اعمال می شود، محدود شود.

۲. اعلامیه خروج، ۱۲ ماه پس از تاریخ دریافت اعلامیه توسط امین نافذ می گردد. چنانچه اعلامیه مدت زمان طولانی تری برای لازم الاجرا شدن خروج مشخص شود، خروج بعد از خاتمه این مدت طولانی و پس از دریافت اعلامیه توسط امین نافذ می شود. کنوانسیون نسبت به موافقتنامه های حل و فصلی که قبل از زمان نافذ شدن خروج منعقد شده باشند، باید همچنان اعمال گردد.

این کنوانسیون در..... روز.....، در یک نسخه اصلی که متون عربی، چینی، انگلیسی، فرانسوی، روسی و اسپانیایی آن دارای اعتبار یکسانی می باشند، منعقد گردید.

دفتر هیئت دولت

Annex I

United Nations Convention on International Settlement Agreements Resulting from Mediation

Preamble

The Parties to this Convention,

Recognizing the value for international trade of mediation as a method for settling commercial disputes in which the parties in dispute request a third person or persons to assist them in their attempt to settle the dispute amicably,

Noting that mediation is increasingly used in international and domestic commercial practice as an alternative to litigation,

Considering that the use of mediation results in significant benefits, such as reducing the instances where a dispute leads to the termination of a commercial relationship, facilitating the administration of international transactions by commercial parties and producing savings in the administration of justice by States,

Convinced that the establishment of a framework for international settlement agreements resulting from mediation that is acceptable to States with different legal, social and economic systems would contribute to the development of harmonious international economic relations,

Have agreed as follows:

Article 1. Scope of application

1. This Convention applies to an agreement resulting from mediation and concluded in writing by parties to resolve a commercial dispute ("settlement agreement") which, at the time of its conclusion, is international in that:
 - (a) At least two parties to the settlement agreement have their places of business in different States; or
 - (b) The State in which the parties to the settlement agreement have their places of business is different from either:
 - (i) The State in which a substantial part of the obligations under the settlement agreement is performed; or
 - (ii) The State with which the subject matter of the settlement agreement is most closely connected.
2. This Convention does not apply to settlement agreements:
 - (a) Concluded to resolve a dispute arising from transactions engaged in by one of the parties (a consumer) for personal, family or household purposes;
 - (b) Relating to family, inheritance or employment law.
3. This Convention does not apply to:
 - (a) Settlement agreements:
 - (i) That have been approved by a court or concluded in the course of proceedings before a court; and
 - (ii) That are enforceable as a judgment in the State of that court;
 - (b) Settlement agreements that have been recorded and are enforceable as an arbitral award.

دفتر هیئت دولت

Article 2. Definitions

1. For the purposes of article 1, paragraph 1:
 - (a) If a party has more than one place of business, the relevant place of business is that which has the closest relationship to the dispute resolved by the settlement agreement, having regard to the circumstances known to, or contemplated by, the parties at the time of the conclusion of the settlement agreement;
 - (b) If a party does not have a place of business, reference is to be made to the party's habitual residence.
2. A settlement agreement is "in writing" if its content is recorded in any form. The requirement that a settlement agreement be in writing is met by an electronic communication if the information contained therein is accessible so as to be useable for subsequent reference.
3. "Mediation" means a process, irrespective of the expression used or the basis upon which the process is carried out, whereby parties attempt to reach an amicable settlement of their dispute with the assistance of a third person or persons ("the mediator") lacking the authority to impose a solution upon the parties to the dispute.

Article 3. General principles

1. Each Party to the Convention shall enforce a settlement agreement in accordance with its rules of procedure and under the conditions laid down in this Convention.
2. If a dispute arises concerning a matter that a party claims was already resolved by a settlement agreement, a Party to the Convention shall allow the party to invoke the settlement agreement in accordance with its rules of procedure and under the conditions laid down in this Convention, in order to prove that the matter has already been resolved.

Article 4. Requirements for reliance on settlement agreements

1. A party relying on a settlement agreement under this Convention shall supply to the competent authority of the Party to the Convention where relief is sought:
 - (a) The settlement agreement signed by the parties;
 - (b) Evidence that the settlement agreement resulted from mediation, such as:
 - (i) The mediator's signature on the settlement agreement;
 - (ii) A document signed by the mediator indicating that the mediation was carried out;
 - (iii) An attestation by the institution that administered the mediation; or
 - (iv) In the absence of (i), (ii) or (iii), any other evidence acceptable to the competent authority.
2. The requirement that a settlement agreement shall be signed by the parties or, where applicable, the mediator is met in relation to an electronic communication if:
 - (a) A method is used to identify the parties or the mediator and to indicate the parties' or mediator's intention in respect of the information contained in the electronic communication; and
 - (b) The method used is either:
 - (i) As reliable as appropriate for the purpose for which the electronic communication was generated or communicated, in the light of all the circumstances, including any relevant agreement; or
 - (ii) Proven in fact to have fulfilled the functions described in subparagraph (a) above, by itself or together with further evidence.

3. If the settlement agreement is not in an official language of the Party to the Convention where relief is sought, the competent authority may request a translation thereof into such language.
4. The competent authority may require any necessary document in order to verify that the requirements of the Convention have been complied with.
5. When considering the request for relief, the competent authority shall act expeditiously.

Article 5. Grounds for refusing to grant relief

1. The competent authority of the Party to the Convention where relief is sought under article 4 may refuse to grant relief at the request of the party against whom the relief is sought only if that party furnishes to the competent authority proof that:
 - (a) A party to the settlement agreement was under some incapacity;
 - (b) The settlement agreement sought to be relied upon:
 - (i) Is null and void, inoperative or incapable of being performed under the law to which the parties have validly subjected it or, failing any indication thereon, under the law deemed applicable by the competent authority of the Party to the Convention where relief is sought under article 4;
 - (ii) Is not binding, or is not final, according to its terms; or
 - (iii) Has been subsequently modified;
 - (c) The obligations in the settlement agreement:
 - (i) Have been performed; or
 - (ii) Are not clear or comprehensible;
 - (d) Granting relief would be contrary to the terms of the settlement agreement;
 - (e) There was a serious breach by the mediator of standards applicable to the mediator or the mediation without which breach that party would not have entered into the settlement agreement; or
 - (f) There was a failure by the mediator to disclose to the parties circumstances that raise justifiable doubts as to the mediator's impartiality or independence and such failure to disclose had a material impact or undue influence on a party without which failure that party would not have entered into the settlement agreement.
2. The competent authority of the Party to the Convention where relief is sought under article 4 may also refuse to grant relief if it finds that:
 - (a) Granting relief would be contrary to the public policy of that Party; or
 - (b) The subject matter of the dispute is not capable of settlement by mediation under the law of that Party.

Article 6. Parallel applications or claims

If an application or a claim relating to a settlement agreement has been made to a court, an arbitral tribunal or any other competent authority which may affect the relief being sought under article 4, the competent authority of the Party to the Convention where such relief is sought may, if it considers it proper, adjourn the decision and may also, on the request of a party, order the other party to give suitable security.

Article 7. Other laws or treaties

This Convention shall not deprive any interested party of any right it may have to avail itself of a settlement agreement in the manner and to the extent allowed by

دفتر هیئت دولت

the law or the treaties of the Party to the Convention where such settlement agreement is sought to be relied upon.

Article 8. Reservations

1. A Party to the Convention may declare that:
 - (a) It shall not apply this Convention to settlement agreements to which it is a party, or to which any governmental agencies or any person acting on behalf of a governmental agency is a party, to the extent specified in the declaration;
 - (b) It shall apply this Convention only to the extent that the parties to the settlement agreement have agreed to the application of the Convention.
2. No reservations are permitted except those expressly authorized in this article.
3. Reservations may be made by a Party to the Convention at any time. Reservations made at the time of signature shall be subject to confirmation upon ratification, acceptance or approval. Such reservations shall take effect simultaneously with the entry into force of this Convention in respect of the Party to the Convention concerned. Reservations made at the time of ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, or at the time of making a declaration under article 13 shall take effect simultaneously with the entry into force of this Convention in respect of the Party to the Convention concerned. Reservations deposited after the entry into force of the Convention for that Party to the Convention shall take effect six months after the date of the deposit.
4. Reservations and their confirmations shall be deposited with the depositary.
5. Any Party to the Convention that makes a reservation under this Convention may withdraw it at any time. Such withdrawals are to be deposited with the depositary, and shall take effect six months after deposit.

Article 9. Effect on settlement agreements

The Convention and any reservation or withdrawal thereof shall apply only to settlement agreements concluded after the date when the Convention, reservation or withdrawal thereof enters into force for the Party to the Convention concerned.

Article 10. Depositary

The Secretary-General of the United Nations is hereby designated as the depositary of this Convention.

Article 11. Signature, ratification, acceptance, approval, accession

1. This Convention is open for signature by all States in Singapore, on 1 August 2019, and thereafter at United Nations Headquarters in New York.
2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval by the signatories.
3. This Convention is open for accession by all States that are not signatories as from the date it is open for signature.
4. Instruments of ratification, acceptance, approval or accession are to be deposited with the depositary.

Article 12. Participation by regional economic integration organizations

1. A regional economic integration organization that is constituted by sovereign States and has competence over certain matters governed by this Convention may similarly sign, ratify, accept, approve or accede to this Convention. The regional economic integration organization shall in that case have the rights and obligations of a Party to the Convention, to the extent that that organization has competence over

matters governed by this Convention. Where the number of Parties to the Convention is relevant in this Convention, the regional economic integration organization shall not count as a Party to the Convention in addition to its member States that are Parties to the Convention.

2. The regional economic integration organization shall, at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession, make a declaration to the depositary specifying the matters governed by this Convention in respect of which competence has been transferred to that organization by its member States. The regional economic integration organization shall promptly notify the depositary of any changes to the distribution of competence, including new transfers of competence, specified in the declaration under this paragraph.

3. Any reference to a "Party to the Convention", "Parties to the Convention", a "State" or "States" in this Convention applies equally to a regional economic integration organization where the context so requires.

4. This Convention shall not prevail over conflicting rules of a regional economic integration organization, whether such rules were adopted or entered into force before or after this Convention: (a) if, under article 4, relief is sought in a State that is member of such an organization and all the States relevant under article 1, paragraph 1, are members of such an organization; or (b) as concerns the recognition or enforcement of judgments between member States of such an organization.

Article 13. Non-unified legal systems

1. If a Party to the Convention has two or more territorial units in which different systems of law are applicable in relation to the matters dealt with in this Convention, it may, at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession, declare that this Convention is to extend to all its territorial units or only to one or more of them, and may amend its declaration by submitting another declaration at any time.

2. These declarations are to be notified to the depositary and are to state expressly the territorial units to which the Convention extends.

3. If a Party to the Convention has two or more territorial units in which different systems of law are applicable in relation to the matters dealt with in this Convention:

(a) Any reference to the law or rule of procedure of a State shall be construed as referring, where appropriate, to the law or rule of procedure in force in the relevant territorial unit;

(b) Any reference to the place of business in a State shall be construed as referring, where appropriate, to the place of business in the relevant territorial unit;

(c) Any reference to the competent authority of the State shall be construed as referring, where appropriate, to the competent authority in the relevant territorial unit.

4. If a Party to the Convention makes no declaration under paragraph 1 of this article, the Convention is to extend to all territorial units of that State.

Article 14. Entry into force

1. This Convention shall enter into force six months after deposit of the third instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

2. When a State ratifies, accepts, approves or accedes to this Convention after the deposit of the third instrument of ratification, acceptance, approval or accession, this Convention shall enter into force in respect of that State six months after the date of the deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession. The Convention shall enter into force for a territorial unit to which this Convention has been extended in accordance with article 13 six months after the notification of the declaration referred to in that article.

دفتر هیئت دولت

Article 15. Amendment

1. Any Party to the Convention may propose an amendment to the present Convention by submitting it to the Secretary-General of the United Nations. The Secretary-General shall thereupon communicate the proposed amendment to the Parties to the Convention with a request that they indicate whether they favour a conference of Parties to the Convention for the purpose of considering and voting upon the proposal. In the event that within four months from the date of such communication at least one third of the Parties to the Convention favour such a conference, the Secretary-General shall convene the conference under the auspices of the United Nations.
2. The conference of Parties to the Convention shall make every effort to achieve consensus on each amendment. If all efforts at consensus are exhausted and no consensus is reached, the amendment shall, as a last resort, require for its adoption a two-thirds majority vote of the Parties to the Convention present and voting at the conference.
3. An adopted amendment shall be submitted by the depositary to all the Parties to the Convention for ratification, acceptance or approval.
4. An adopted amendment shall enter into force six months after the date of deposit of the third instrument of ratification, acceptance or approval. When an amendment enters into force, it shall be binding on those Parties to the Convention that have expressed consent to be bound by it.
5. When a Party to the Convention ratifies, accepts or approves an amendment following the deposit of the third instrument of ratification, acceptance or approval, the amendment shall enter into force in respect of that Party to the Convention six months after the date of the deposit of its instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 16. Denunciations

1. A Party to the Convention may denounce this Convention by a formal notification in writing addressed to the depositary. The denunciation may be limited to certain territorial units of a non-unified legal system to which this Convention applies.
 2. The denunciation shall take effect 12 months after the notification is received by the depositary. Where a longer period for the denunciation to take effect is specified in the notification, the denunciation shall take effect upon the expiration of such longer period after the notification is received by the depositary. The Convention shall continue to apply to settlement agreements concluded before the denunciation takes effect.
- DONE at --- this [X] day of [X] ----, in a single original, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic.

دفتر هیئت دولت